

да, колко време държа. Плачъ оумилитенъ и жалень! а послѣ молчаніе по всюдъ.“

„Но, кой може да искаже страха на тая ношь. Тичахъ по оулицыте градски; землята са клатеше подъ нозыте ми; къщите са треслаха; живите бѣха напѣстили оулицыте, а не и мертвыте, които ги гладяхъ по сѣнката, като минѣвахъ оуплашени; и като чи щѣха да окадатъ нѣщо съ немърданыте си оустны и потемнелыте си очн. Язъ бѣхъ братъ тѣхенъ; ти ма поздравѣвахъ, и като минѣвахъ по край мене, гладяхъ ма и ми благодаряхъ съ глбоклатеніе; Ти станаха изъ мертвыте да окадатъ на живыте, чи мертвыте, можатъ да воскреснатъ.“

Тѣка Старица са воспрк; и наче да говори по тихо:

„Отъ тая ношь азъ оставихъ, рече Старица, всакъ дръгъ мысалъ земный; само да слѣжа Христъ Богъ. Патѣвахъ въ най отдаличеныте страны на свѣта; проповѣдѣвахъ Божество негово; и доведохъ новы христіане въ двора мѣ.“

Сыне мой, ныи не щеме вѣчѣ да са видиме на тоа свѣтъ; но не заборавай чага, въ който ма ты видѣ; пріятностите и и щеславіето на тоа животъ са като кандилото, което свѣти мало време; а свѣтлината на дѣ-